

Våre nye misjonærer.

Det er juletid og tradisjonene kommer til overflaten.

Selv om den norske julen utad mer og mer er blitt en kommersiell sak, holder vi ennå en viss kontakt med barnet i krybben i stallen i Betlehem, og det dette barnet har betydd for denne vår lille klode, i det store store univers av et skaperverk.

Like visst som norsk juletradisjon med kirkegang og salmesang, er Humanetisk forbund (HEF) og Humanistisk Ungdom (HU) og deres innsigelser. En sak om en skolegudstjeneste arrangert av foreldre og kirke i Akershus, og en påstand om utdelte sovemasker til bruk under skolens julegudstjeneste, er noe av det som har provosert dette året. Sistnevnte var visstnok en gammel greie. For vi har da hørt den før?

Hvorfor all denne religionsallergien? Folk skal ha rett til å tro hva de vil, mener humanistene, men altså ikke hvor som helst og når som helst. Det synes å være et klart mål å misjonere det religiøse ut av det offentlige rom. Og ustanselig er misnøyen med de tilbud forbundets egne får. Ropet om diskriminering har i så måte vært både moteriktig og effektivt. I tillegg skyver man andre foran seg, og gjør dem til argument for egne meninger. Dette til tross for at all statistikk fortsatt gjør HEFs vekt lett, hvis vi forholder oss til absolutte medlemstall og jamnfører med statens kirke.

HEF og HU er misjonsorganisasjoner. Aggressive sådanne, slik de framstår gjennom sin aktivitet og forkynnelse, og ikke minst sin medlemsverving: Innmeldingsskjema til HEF i den ene hånden og skjema for utmelding fra kirken, i den andre. De går langt i å dirigere folk og tradisjon etter egne oppfatninger. Egen frihet til å velge, og til ellers å sørge for levelige vilkår for sitt, er ikke nok for dem.

HU jobber for inkluderende skoleavslutninger. Å dele opp elever etter egen eller foreldres tro og livssyn, fører til ekskludering. Hvorfor skal en splitte når man kan inkludere alle i et og samme arrangement? Sier HU. Nei, hvorfor skal en gjøre det? Spør jeg.

Det forundrer meg at disse disiplene av den frie tanke, fremstår som livredde for at deres barn skal måtte se andre synge salmer og be slik nordmenn har praktisert i generasjoner. Å være tilstede på en julegudstjeneste, gir farlig kunnskap. En kan identifisere seg med det man ser, heter det. Frykten oppleves sær og spesiell, sammenlignet med alt det folk ellers blir pådyttet av uønskede holdninger og verdier gjennom medier og offentlige ytringer.

Nå har det seg slik i denne verden at jeg er vokst opp i samme miljø som HEF-predikant Levi Fragell. Blant pinsevenner. Forskjellen er at mens Fragell trivdes best på talerstolen, synes jeg at bakerste benk var et mer bekvemt sted. Livredd for på direkten å bli pekt på og måtte vitne høyt om hvor lykkelige vi var 'Vi som elsket Jesus', for å bruke et Fragell-sitat. Jeg vet hva det vil si å være i mindretall. Både i den ene og andre settingen. Og innrømmer gjerne at i en tid hvor mange og nitti prosent av befolkningen var statskirke-medlemmer, og kirkens dåpsopplæring lovbasert foregikk i skolens kristendomstimer, så kunne det merkes. Men at det var diskriminerende tenkte vi ikke. Vi hadde den gang, som i dag, muligheten til å be oss fritatt. Men brukte den aldri.

HEF og HU har samme mulighet til å velge. Kirken har sitt budskap, på samme måte som de to forbundene har sitt. Så forkynnelse er det. Både her og der. Fragell som i sin ungdom tegnet til å bli en dyktig pinse-predikant, har vært en driftig forkynner for HEF. Han fikk seg en annen misjonsmark enn den flere hadde tiltenkt ham. Men ikke fortell meg at hans budskap har vært nøytralt og hans forkynnelse helt uten antakelser og tro.

Humanetikerne må gjerne misjonere. Men de får ikke begrense vår frihet til å velge, heller ikke skolens tradisjonelle julegudstjeneste. Kanskje er det på tide å vise toleranse og respekt for det faktum at mer enn 98 % av den norske befolkningen ikke aktivt støtter deres tro. Om vi holder oss til den type statistikk HU og HEF bruker for å bekjempe våre tradisjoner.

oooooooo